

Historie, og det bør i saa Fald ikke være den Privates Sag, men Postvæsenets. Den ærede Minister sagde fremdeles med Hensyn til Postkonventionen, at det kun er Meningen, at Postbestyrelsen skulde være Afsenderen behjælpelig til at faae Erstatning. Som omtalt i Betæntningen, omhandles dette Spørgsmaal i den store Verdens-Postkonvention i Artikel 8, og naar der staar, at den Bestyrelse, under hvis Omraade en Forsendelse er gaaet tabt, er pligtig til at udbetale Skadeserstatning, ser jeg dog ikke, at man kan indskrænke det til en Behjælpelighed. Ifølge Postkonventionens Artikel 8 er enhver Afsender af Værdibreve berettiget til Erstatning, medmindre Forsendelsen er gaaet tabt ved en Naturbegivenhed. Se, det er jo noget ganske Andet, end hvor det dreier sig om det indbyrdes Forhold mellem de forskjellige Stater. Det, som Postkonventionerne omhandler, er Forholdet mellem de forskjellige Stater, og hvorledes der i saa Henseende vil være at forholde, men Forholdet mellem den enkelte Stat og dens Undersaatter omhandles ikke. Efter Postkonventionen skal altid den affsendende Postbestyrelse give Erstatning, med mindre den godtgjør, at Forsendelsen er gaaet tabt ved en Naturbegivenhed. Men som sagt, jeg skal ikke komme ind paa disse juridiske Spørgsmaal, fordi de Udtalelser, vi have hørt fra forskjellige Sider, dog alle gaa ud paa, at man anser det for nødvendigt, at Loven kommer til at indeholde en Bestemmelse om, at det danske Postvæsen ogsaa skal have Ansvar for de Forsendelser, som gaa tabt i Udlandet. Der var, forekommer det mig, en særegen Modsigelse mellem den ærede Ministers Udtalelser til Fordel for dette omtalte 5te Stykke i § 3, idet nemlig den ærede Minister udtalte, at det næsten er umuligt, at nogen Forsendelse kan gaa tabt, uden at man faar Erstatning, men naar det er næsten umuligt, kan jeg ikke se Berettigelsen af den stærke Modstand, naar man for Publikums Skyld gjør Fordring paa, at Postvæsenet skal have ubetinget Ansvar. Jeg ser ikke rettere, end at Postvæsenet som en anden Assuranceforening skal bære Ansvar for de Forsendelser, som den overtager og tager Betaling for. Naar den ærede Minister sagde, at man ikke tager Forsikringspræmie længere end til Landets Grændse, tror jeg ikke, det er rigtigt; jeg tror, man tager den fulde Forsikringspræmie til det Sted, hvorhen Forsendelsen er destineret; men hvorvidt Postbestyrelsen her beholder det Hele eller gjør Afregning med de øvrige Lande, ved jeg ikke; saa Meget ved jeg dog, at Publikum skal betale fuld Forsikring; saaledes betales der f. Ex. for et Brev herfra til Paris meget

Mere end for et Brev herfra til Vandrup, eller hvor Grændsen er. Det kan altsaa være Publikum ligegyldigt, hvem der faar Forsikringspræmien, men det maa have Sikkerhed for, at dets Betingsforsendelser komme i rette Hænder. Det kan, som jeg sagde igaar, i mange Tilfælde være en Mands Værfærd om at gjøre, og han er ilde stedt, naar det ligefrem staar i en Lov, at Staten har ingen Forpligtelse i den Henseende; lad saa være, at Administrationen vil gjøre, hvad den kan i saadanne Tilfælde, forekommer det mig ikke at være rigtigt. Jeg skal imidlertid slet ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, saaledes som det foreligger nu. Det, som de Herrer skulle stemme om nu, er efter min Mening det Spørgsmaal: Skal det danske Postvæsen Erstatningspligt med Hensyn til Værdiforsendelser være indskrænket til Landets Grændser, eller skal det danske Postvæsen ogsaa være erstatningspligtigt overfor Afsenderne med Hensyn til Forsendelser til Udlandet. Det er det, der skal stemmes om, hvorefter man jo til 3die Behandling kan tage sine Forholdsregler. Er der et Flertal, som mener, at Postvæsenet, selvsølgelig under visse Betingelser, navnlig Postkonventioner o. s. v., skal være erstatningspligtigt for Forsendelser til Udlandet, maa man udstemme det 5te Stykke i § 3, med andre Ord stemme for mit Vædringsforslag; mener man derimod, at det danske Postvæsen Erstatningspligt skal indskrænkes her til Landet, skal man stemme for det omtalte Stykke, og om man stemmer for Flertallets Vædringsforslag dertil eller ikke, anser jeg for temmelig ligegyldigt.

Indenrigsministeren (Steele): Jeg havde haabet, at jeg kunde have sparet mig for at tage Ordet oftere i denne Sag; men der er dog et Par Bemærkninger af den ærede Ordfører, som jeg finder mig foranlediget til at belyse lidt. Naar den ærede Ordfører siger, at jeg har udtalt, at han havde anført, hvad der staar i Postlovens § 17, urigtigt, har jeg naturligtvis aldrig dermed ment, at Ordene ikke bleve refererede rigtigt — de bleve jo fuldkommen rigtigt citerede — men Meningen kunde naturligtvis ikke være nogen anden, end at det, den ærede Ordfører sit ud af Ordene, var ikke rigtigt, og det fastholder jeg trods den ærede Ordførers Udtalelser om, at der staar, at Postforsendelserne skulle afleveres til Adressaterne. Det er ikke Meningen deraf; men Meningen er, at de skulle afleveres til rette Bedkommende, og det er, naar de skulle udenfor Landet, det Sted, hvor Posten udveksles med Udlandet. Dette er jo saa meget mere ønskeligt, som Loven i det